"חלומות על אימפריה"

סדרת הקרנות

אופק אבוד (1937)

ראשון, ה7 במאי, 19:30

הבית האדום, רח' ישראל מסלנט 35, תל אביב

"Dreams of an Empire"

A Screening Series

***Lost Horizon* (1937)**

Sunday, May 7th, 19:30

The Red House, 35 Yisra'el mi-Salant St., Tel Aviv

אוצר: דן חיוטין
www.danchyutin.com

Lost Horizon (1937)—film #5 in the series *"Dreams of an Empire"*

Nowadays the term "empire" may strike many as abstract. But this was not the case for millions of westerners living in the golden age of European imperialism. Though their majority rarely traveled outside the Continent, "empire" nevertheless became a vivid part of their imagination, largely due to films that pictured the colonies as the West's exotic playground. This series will explore how such dreams of an empire were shaped by western cinema, so as to trace their lingering attraction.

Lost Horizon (1937), the series' fifth installment, is not a regular imperialistic text: while other contemporaneous films rendered dreams on the colonial space as reality, here this space is consciously figured as fantasy. At its center is Shangri-La, a magical Tibetan province cut off from "civilization". A group of Westerners find themselves stranded in this faraway Lamasery, and instead of occupying, are won over by its charms. Through their encounter, we are led to imagine the East as a utopian site that proves the West's imperfection. But how radical can this stance be, when founded on turning the reality of the East into the literal meaning of "U-topia": into a "non-place"?

אופק אבוד (1937)—סרט #5 בסדרה "*חלומות על אימפריה*"

המושג "אימפריה" עשוי להיראות לרבים מאתנו קצת מופשט. אך בשביל מיליוני מערביים שחיו בתור הזהב האימפריאלי של אירופה, המצב היה מאוד שונה. אף כי מרביתם לא התנסו בחיים מחוץ למערב, האימפריה היתה חלק מוחשי מדמיונם, וזאת לא מעט בזכות סרטים שהציגו אותה כמרחב אטרקטיבי, רצוף בסכנות ובאוצרות, קרקע פרוצה הממתינה רק לבואם. הסדרה הנוכחית תבחן כיצד פנטזיות אימפריאליות שכאלה התהוו דרך הקולנוע המערבי, וזאת בכדי להבין את כוח המשיכה שלהן, אשר השפעתו מורגשת עד היום.

אופק אבוד (קאפרה, 1937), הסרט החמישי בסדרה, אינו יצירה אימפריאלית רגילה: בעוד שסרטים אחרים מהתקופה הציגו חלומות על המרחב הקולוניאלי כמציאות, כאן מרחב זה מעוצב במופגן כפנטזיה. במרכזו עומד שנגרי-לה, מחוז טיבטי קסום, אשר אליו נקלעת קבוצת מערביים שמטוסה התרסק בהרים. המפגש עם תרבות חדשה שמנותקת מה"ציביליזציה" מעלה שאלות בקרב המבקרים לגבי ערכיהם "הנאורים". במקום להשתלט עליה, במיטב המסורת הקולוניאלית, הם אט-אט נכבשים על ידה. מתוך כך עולה האפשרות לדמיין את המזרח כחלופה אוטופית שמוכיחה את נחיתות המערב. בד בבד, עלינו לתהות: עד כמה חתרנית אפשרות זאת, לאור העובדה שהיא מפקיעה את מציאותו של המזרח ומכוננת אותו כמשמעות המילולית של "או-טופיה"—כ"לא-מקום"?

אוצר: דן חיוטין
www.danchyutin.com